

# Kniha Jóel a laodicejská církev adventistů sedmého dne – číslo deset

Jeff Pippenger

2025-12-14

## Číslo deset

Zabýváme se částí Izajášova vidění, které začíná v sedmé kapitole a pokračuje až do konce dvanácté kapitoly. Činíme tak proto, že roku 1850 „Pán vztáhl svou ruku podruhé, aby shromáždil“ svůj lid ostatku. Uvádíme na své místo mezníky let 1844 až 1863. „1850“ a druhé shromáždění jsou jedním z těchto mezníků.

Jakmile v prvním verši sedmé kapitoly začíná Izajášovo vidění, pokaždé, když se objeví výraz podobný „v onen den“, jde o odkaz, který má být zasazen do již ustaveného prorockého rámce sedmé kapitoly. Klíčem ke správnému rozdělení vidění je porozumět tomu, že proroctví se řídí zásadami opakování a rozšiřování a že toto pravidlo je ve vidění v činnosti.

K různým prorockým pravdám, které jsou rozpoznány ve vidění Izajáše, počínaje šestou kapitolou, je třeba přistupovat z perspektivy, že „především a nade vše“ Izajáš představuje duši, která byla při 9/11 pomazána k tomu, aby hlásala, že pozdní dešť již přišel. V tomto posvěceném kontextu sedmá kapitola Izajáše znázorňuje právě ten strach, který prorok představoval v šesté kapitole, když položil otázku, „jak dlouho“ bude muset předávat poselství 9/11 odpadlické církvi, která „měla oči, ale odmítala vidět, a uši, ale odmítala slyšet“?

Ve vidění je bezbožný a pošetilý král Achaz symbolem laodicejského člověka, který nepřijme varování poselství pozdního deště, jak je předkládají strážníci, kteří se stavějí proti bezbožnému a pošetilemu Achazovi, představovanému Izajášem a jeho syny.

11. září vstoupilo do prorockých dějin Daniela 11, verš 40; když je tedy Izajáš v 9/11 umístěn v šesté kapitole, je prorocky umístěn uvnitř čtyřicátého verše Daniela 11, avšak ještě významněji je umístěn uvnitř „skrytých dějin verše 40“. Skryté dějiny verše 40 začaly tehdy, když byl tento verš naplněn v roce 1989 rozpadem Sovětského svazu. Od roku 1989 až po nedělní zákon verše 41 se rozprostírají „skryté dějiny verše 40“, které jsou odpečetěny Lvem z pokolení Judova právě v oněch „skrytých dějinách“. To v našem zvažování Izajáše jako posla pozdního deště po 11. září ukazuje, že jednou částí poselství pozdního deště, které Izajáš hlásá, je — Daniel 11, verše 41 až 45.

Prorocky řečeno, Izajáš v desáté kapitole stojí u 11. září a předkládá varování, že bezprostředně následující událostí je „nespravedlivé nařízení“, jímž je nedělní zákon, a které je znázorněno ve verši čtyřicátém prvním jedenácté kapitoly Danielovy knihy. Izajášovo znázornění poselství pozdního deště je zasazeno do „skrytých dějin“ verše čtyřicet, po 11. září. Naplnění verše čtyřicet v roce 1989 umisťuje Izajáše po roce 1989, k 11. září, kde je pomazán uhlikem z oltáře. Izajáš představuje posla, jehož poselství zahrnuje posledních šest veršů jedenácté kapitoly Danielovy

knihy.

Izajáš přímo prohlašuje, že on i jeho děti jsou znameními a divy. V sedmé kapitole, ve třetím verši, jsou Izajáš a jeho syn u vodovodu horního rybníka na silnici u valchářova pole. Izajáš zde předkládá poselství pozdního deště, které byl v šesté kapitole pomazán hlásat, a stojí při třech symbolech pozdního deště, právě tak jako se svým synem Šear-jašúbem. Vodovod horního rybníka je prorockou narážkou na dvě trubice naplněné zlatým olejem, které Zachariáš označuje a o nichž sestra Whiteová tak často pojednává; tyto trubice ztotožňují poselství, které přichází z vodovodu horního rybníka, s poselstvím pozdního deště.

Izajášovo potrubí se propojuje se Zachariášovými dvěma trubicemi a komentář Ellen Whiteové spojuje Zachariáše s podobenstvím o deseti pannách. V šesté kapitole je Izajáš pokořen až do prachu, když spatří Hospodinovu slávu. Souhlasí, že ponese poselství představené ve třetím verši jako poselství, které osvěcuje zemi Boží slávou. A je očištěn uhlíkem z oltáře a poté stojí u nádrže, která je vytvořena vodou z horní nádrže. Ve dvacáté osmé kapitole Izajáš vymezuje poselství pozdního deště jako „řádek za řádkem“ a ve třetím verši horní nádrž představuje několik linií prorocství.

Izajáš, představující duši v 9/11, by stál tam, kde z horní nádrže sestupuje zlatý olej, pouze tehdy, kdyby se tato duše dotazovala na dobrou cestu, která vede k Jeremjášově staré stezce, jež je Izajášovou „silnicí (stezkou) u valchářova pole“, kde se nalézá Jeremjášův „odpočinek“. Izajášovo poselství pozdního deště není založeno pouze na linii deseti panen, na Zachariášově linii dvou zlatých trubek a na Jeremjášově linii staré stezky, nýbrž Izajáš také stojí „u valchářova pole“, kde Posel smlouvy čistí a přečišťuje syny Léviho jako stříbro a zlato.

Je velmi snadným prorockým úkolem přivést do třetího verše sedmé kapitoly další linie. Olej Zachariášův a deset panen se spojují s Jákobovým žebříkem a prvními dvěma verši Zjevení, neboť všechny pojednávají o procesu komunikace mezi Bohem a člověkem. Jeremjášova stará stezka zahrnuje i „strážného“, který troubí na polnici, jemuž se bezbožný a pošetilý král Achaz zdráhá naslouchat. Tato polnice uvádí všechny polnice prorocství, stejně jako prorocké strážné, do Izajášovy „silnice“, kde Izajáš a jeho syn stojí, aby předali poselství vůdci Laodiceje.

Izajáš a jeho syn Šearjašúb, jehož jméno znamená „ostatkem se navrátí“, stojí spolu a znázorňují vyhlášení poselství pozdního deště, které přišlo 11. září. Jdou vstříc bezbožnému králi Achazovi a jako otec a syn představují symbol alfy a omegy, základního pravidla metodologie „řádek za řádkem“. „Řádek za řádkem“ je pravidlo, které bylo předobrazeno milleritskou zásadou „den za rok“.

Dne 11. srpna 1840 se naplnilo prorocství o islámu, týkající se druhého běda ze Zjevení 9, a byl potvrzen milleritský princip „den za rok“, čímž byla posílena Millerova předpověď o roce 1843, která byla založena na principu den za rok. Dne 11. září 2001 se naplnilo prorocství o islámu, týkající se třetího běda ze Zjevení 9, 10 a 11, a byl potvrzen princip alfy (11. 8. 1840) a omegy (11. 9.), když mocný anděl ze Zjevení 18 sestoupil ve chvíli, kdy se zřítily velké budovy New Yorku — právě tak, jako mocný anděl ze Zjevení 10 sestoupil 11. srpna 1840, když se naplnila alfa, která byla předobrazem omegy.

Izajáš a jeho syn nejen představují základní zásadu „řádek za řádkem“, nýbrž představují také poselství Eliášovo, které je poselstvím znázorněným vztahem otce a jeho dětí. Eliášovo poselství, které je hlášáno těsně před velkým a hrozným dnem Hospodinovým, označuje poselství, jež přichází právě předtím, než začne Boží výkonný soud. Boží výkonné soudy představují období, které je „velkým a hrozným dnem Hospodinovým“. Toto období začíná nedělním zákonem a pokračuje až k sedmi posledním ranám. Období začíná nedělním zákonem a končí sedmi posledními ranami. Eliášovo poselství je tedy založeno na zásadě alfa a omega, spojené s varováním před blížícím se ukončením doby milosti. K Eliášovu poselství náleží také různé prorocké linie, které jsou založeny na Eliášovi; neboť Eliáš podle Ježíše představoval Jana Křtitele a jak Eliáš, tak Jan podle sestry Whiteové představovali Williama Millera, a společně Eliáš a Jan Křtitel představují jak sto čtyřicet čtyři tisíc (Eliáš), tak veliký zástup v sedmé kapitole Zjevení (Jan).

Izajáš a jeho syn stojí na starých stezkách, které jsou základy, a přijímají zlatý olej, neboť jsou moudrými pannami, jež procházejí očišťovacím procesem valcháře, který se naplnil 22. října 1844 a předobrazuje nedělní zákon. Izajáš a ostatek, který se navrácí, (neboť to je význam jména jeho syna Šeár-jašúb), představují ostatek, který se „navrací“ ke starým stezkám 11. září. Vztah otce a ostatku, jenž je zároveň vztahem alfa a omega a který je také Eliášovým vztahem „srdcí otců a dětí“, ukazuje, že Otec Miller a jeho vztah k ostatkovému hnutí prvního anděla byl alfa hnutím Filadelfie. V alfa hnutí byl Otec Miller ztotožněn s Eliášem a Janem Křtitelem, kterého Ježíš označil za posla, jenž připravil cestu Poslu smlouvy. Všechna tato prorocká naplnění v alfa dějinách prvního a druhého anděla se opakují v dějinách omega třetího anděla.

K Izajášovu znázornění ve vidění náleží i další důležitější skutečnosti, avšak zde pouze poukážeme na to, že Izajáš konkrétně označuje různé pravdy, které tvoří jádro poselství pozdního deště o 11. září. Všechny tyto linie, o nichž jsme právě hovořili, a ovšem i mnohé další, se nacházejí ve třetím verši sedmé kapitoly.

V osmém verši prorocká pravda nabývá na síle, když určuje klíč, který odemyká „skryté dějiny verše čtyřicátého“, a je pozoruhodné, že tento klíč je označen právě v tomtéž verši, v němž je vyznačen počátek obou časových proroctví o 2520 letech.

Neboť hlavou Sýrie je Damašek a hlavou Damašku je Résín; a do pětadesáti let bude Efrajim roztržtěn, takže přestane být lidem. A hlavou Efrajima je Samaří a hlavou Samaří je syn Remaljášův.

Neuvěříte-li, jistě neobstojíte. Izajáš 7,8.9.

Izajášovo znázornění poselství pozdního deště zahrnuje Mojžíšovo „sedmkrát“, neboť pětadesátileté proroctví osmého verše určuje počáteční bod pro obě, severní i jižní, království izraelského rozptýlení v trvání 2520 let. V témže verši se nachází klíč, který odemyká tři prorocké linie: zhroucení Sovětského svazu v roce 1989 podle Daniela jedenácté kapitoly, verše čtyřicátého, spolu s desátým veršem jedenácté kapitoly Danielovy, a také s osmým veršem osmé kapitoly Izajášovy. V těchto třech liniích (Izajáš 8,8; Daniel 11,10.40) je klíčem „hlavy“ veršů osm a devět. Když je klíč „hlav“ použit na tyto tři paralelní verše, odemykají se dveře do dějin ukrajinské války

a brzy přicházející třetí světové války. Když jsou tyto prorocké dveře odemčeny, je pak patrné, že verše jedenáct až šestnáct jedenácté kapitoly Danielovy jsou dějinami paralelními k čtyřicátému verši jedenácté kapitoly Danielovy po zhroucení Sovětského svazu v roce 1989. Odemknutí „skrytých dějin čtyřicátého verše“ je pravdou, která patří k několika vybraným, jež jsou označeny za rozpečetěné v souvislosti s rozpečením Zjevení Ježíše Krista těsně před uzavřením doby milosti.

První verš osmé kapitoly Izajáše začíná slovem „Nadto“, čímž označuje, že osmá kapitola má být navrstvena na sedmou kapitolu. Kromě toho, že prvním slovem je „nadto“, je osmá kapitola, třetí verš, spojena s třetím veršem sedmé kapitoly jako druhé svědectví o tom, že obě kapitoly mají být uplatněny řádek za řádkem. Oba třetí verše označují jednoho z Izajášových synů, jejichž jména obě vypovídají o prorockém poselství obsaženém v tomto příběhu. Šear-jašub znamená „ostatky se navrátí“ a Maher-šalal-chaš-baz znamená „rychlý ke kořisti“. Nejprve je zmíněn Šear-jašub, potom Maher-šalal-chaš-baz (což je nejdelší jméno v Bibli). Alfa, představovaná „1“, je menší a v tomto případě je dokonce označena jako „ostatek“, zatímco omega, představovaná „22“, je větší a je znázorněna nejdelším jménem v Bibli, přičemž symbolizuje rychlé pohyby nedělního zákona.

Alfový ostatek, představovaný Šearjašubem, je ve verši tři se svým otcem Izajášem. Společně jsou alfou i omegou a stojí na místě, které se skládá ze tří odlišných odkazů na pozdní děst’.

I řekl Hospodin Izajášovi: Vyjdi nyní vstříc Achazovi, ty i Šearjašub, tvůj syn, na konec vodovodu horního rybníka při silnici k valchářovu poli. Izajáš 7,3.

Izajáš je symbolem sto čtyřiceti čtyř tisíc a tím, že představuje povolání z 11. září, představuje Izajáš také povolání z července 2023. K 11. září je Izajáš laodikejský, představovaný Jákobem, podvodníkem, který měl vzít Ezauovo prvorozenství, právě když je adventismus vyvrhován z úst Páně; a v roce 2023 představuje Izajáš Izrael, přemožitele. Izajáš představuje toho, kdo předkládal Boží poselství, kdo je probuzen ke skutečnosti, že je laodikejský, a poté je žhavým uhlíkem očištěn v filadelfského.

„Izajáš měl nádherný pohled na Boží slávu. Spatřil zjevení Boží moci a poté, co užírl Jeho velebnost, k němu přišlo poselství, aby šel a vykonal určité dílo. Cítil se pro toto dílo zcela nehodný. Co jej vedlo k tomu, že se pokládal za nehodného? Myslel si snad, že je nehodný již předtím, než spatřil Boží slávu?—Ne; domníval se, že před Bohem stojí ve spravedlivém stavu; avšak když mu byla zjevena sláva Hospodina zástupů, když spatřil nevýslovnou Boží velebnost, řekl: ‚Běda mi, jsem ztracen; neboť jsem muž nečistých rtů a přebývám uprostřed lidu nečistých rtů; neboť mé oči viděly Krále, Hospodina zástupů. Tu ke mně přiletěl jeden ze serafů, v ruce měl žhavý uhlík, který vzal kleštěmi z oltáře, dotkl se jím mých úst a řekl: Hle, toto se dotklo tvých rtů; tvá nepravost je odňata a tvůj hřích je očištěn.‘ To je dílo, které se pro nás jako jednotlivce potřebuje vykonat. Chceme, aby na naše rty byl položen žhavý uhlík z oltáře. Chceme slyšet slovo: ‚Tvá nepravost je odňata a tvůj hřích je očištěn‘“ Review and Herald, 4. června 1889.

„Dokdy?“ v šesté kapitole Izajáše je symbolem období od 11. září až po nedělní zákon a šestá kapitola je znázorněním 11. září. Kapitoly sedm až devět předkládají poselství, které Izajáš dal

odpadlickému vedení Judy, i názorný obraz toho, co se odehrává v době zapečetování sto čtyřiceti čtyř tisíc, když opilci Efraimovi klopýtají. Ve stejném vidění Izajáš zaznamenává:

Hle, já a děti, které mi dal Hospodin, jsme v Izraeli znamením a divy od Hospodina zástupů, který přebývá na hoře Sijón. Izajáš 8,18.

Izajáš a jeho děti jsou znamením v rámci hádanek obsažených v kapitolách sedm až devět. Kapitoly sedm až devět jsou referenčním bodem celého vidění, pokud jde o jakýkoli odkaz na „onen den“ nebo „onen čas“. Verš osmnáct určuje, že Izajáš a jeho synové jsou znamením, a verše obklopující osmnáctý verš určují časové období, v němž mají být tato znamení rozpoznána.

A mnozí mezi nimi klopýtnou a padnou a budou rozdrceni a budou polapeni do osidla a budou zajati. Svaž svědectví, zapečeť zákon mezi mými učedníky. A já budu očekávat Hospodina, který skrývá svou tvář před domem Jákobovým, a budu na něho spoléhat.

Hle, já a děti, které mi dal Hospodin, jsme v Izraeli znamením a divy od Hospodina zástupů, který přebývá na hoře Sión. Izajáš 8,15–18.

Ti, kdo „očekávají na Hospodina“, jsou představeni Izaiášem a jeho dvěma syny. Jsou to ti, před nimiž Hospodin skryl „svou tvář“, což je znakem těch, kdo se po červenci 2023 probouzejí k požadavkům modlitby z Leviticus 26. Procítají k poznání, že jejich vyznání musí zahrnovat i to, že Hospodin jednal proti nim, totiž že před nimi skryl svou tvář.

„Svázat svědectví, zapečetit zákon“ je zapečetění sto čtyřiceti čtyř tisíc, kteří jsou postaveni do protikladu k „mnohým“. „Mnozí“ jsou povoláni, ale málo je vyvolených. Mnozí jsou postaveni do protikladu k Izajášovi a jeho dvěma synům, kteří představují těch několik málo. „Mnozí“ jsou pět pošetilých panen a z tohoto důvodu je stihá pět věcí: „klopýtnou a padnou a budou rozraženi a budou polapeni do osidla a budou zajati.“ Klesají, protože odmítli poselství pozdního deště.

Neboť skrze koktavé rty a cizí jazyk bude mluvit k tomuto lidu. Jimž řekl: Toto jest odpočínutí, jímž můžete dopřát odpočinku unavenému; a toto jest občerstvení; avšak nechtěli slyšet. A slovo Hospodinovo jim bylo příkaz na příkaz, příkaz na příkaz; řádek na řádek, řádek na řádek; tu trochu a tam trochu; aby šli a padli nazpět a byli zlomeni, polapeni do osidla a zajati. Izajáš 28,11–13.

V době zapečetování v osmé kapitole Izaiáš popisuje pád bezbožných, předobrazených Achazem, a tutéž skupinu označuje ve třináctém verši dvacáté osmé kapitoly. Důvodem, proč „padají“, je to, že odmítají poselství pozdního deště, které jim bylo „řádek za řádkem“ a bylo předkládáno těmi, kdo jsou znázorněni jako mající koktavé rty. Hádaví Židé o Letnicích obvinili učedníky z opilství, protože tomuto poselství nemohli porozumět. V jejich očích bylo předkládáno koktavými rty.

Ve třetím verši sedmé kapitoly je Izajáš prorockou alfou vůči svému synu Šearjašúbovi, který je zase omegou ve vztahu ke svému otci, ale zároveň také alfou ve vztahu ke svému bratru. Jako představitelé Alfy a Omegy stojí tam, kde dvě zlaté trubice z nebeské svatyně vytvářejí nádrž, přímo u cesty, která je starou stezkou Jeremjášovou, na poli, kde se len proměňuje z poskvrn na čistou bělost, když Posel smlouvy očisťuje syny Léviho, jakož i Izajáše a Šearjašúba. Jakmile tam dorazí, předkládá ničemnému a pošetilému králi Achazovi poselství staré cesty Mojžíšovy o

„sedminásobku“ z Leviticus 26, které v témž verši stanoví, že „hlava“ je král, anebo království krále, anebo hlavní město království.

Tento klíč otevírá světlo Božího slova, aby bylo možno válku na Ukrajině, která začala v roce 2014, rozpoznat jako předmět biblického proroctví, jenž je představen tak, že se odehrává v době zapečetění sto čtyřiceti čtyř tisíc a v dějinách posledních tří prezidentů Spojených států.

Poselství pozdního deště je u Izajáše znázorněno v kapitolách deset a jedenáct a popisuje vnitřní i vnější dějiny posledních šesti veršů Daniela jedenáct. První verš, verš čtyřicet, je u Izajáše doložen v kapitolách šest až devět a poté jsou v kapitolách deset a jedenáct předloženy vnitřní i vnější dějiny poselství, které bylo odpečetěno v roce 1989. Ve vidění je znázorněn každý hlavní prvek poselství pozdního deště.

Poslední verše desáté kapitoly označují tytéž prorocké dějiny, které představují poslední verše jedenácté kapitoly. Desátá kapitola je vnější a jedenáctá vnitřní. V knize Zjevení je sedm církví vnitřních a pečeti vnějších. V závěrečných verších desáté kapitoly papežská moc vztahuje svou ruku proti Jeruzalému v paralelním oddílu k papežské moci, která dochází ke svému konci, a není nikoho, kdo by jí pomohl, ve čtyřicátém pátém verši Daniel 11.

Ještě téhož dne zůstane v Nobu; potřeše svou rukou proti hoře dcery Sijónu, proti pahorku Jeruzaléma. Hle, Panovník, Hospodin zástupů, s hrůzou oseká ratolest; vysocí vzrůstem budou poraženi a pyšní budou poníženi. A železem vykáci houštiny lesa a Libanon padne rukou mocného. Izajáš 10,32–34.

Konec desáté kapitoly představuje uzavření lidské doby milosti, a právě zde se uzavírá také konec jedenácté kapitoly Danielovy knihy.

A postaví stany svého paláce mezi moři na nádherné svaté hoře; avšak dospěje ke svému konci a nikdo mu nepomůže. A v tom čase povstane Michael, veliký kníže, který stojí za syny tvého lidu; a nastane doba soužení, jaká nebyla od té doby, co povstal národ, až do onoho času; a v tom čase bude tvůj lid vysvobozen, každý, kdo bude nalezen zapsán v knize. Daniel 11,45; 12,1.

Desátá kapitola začíná v prvním verši „nespravedlivým nařízením“, které sestra Whiteová ztotožňuje se zákonem o neděli.

Běda těm, kdo vydávají nespravedlivá nařízení a sepisují útlak, který předepsali. Izajáš 10,1.

Desátá kapitola začíná nedělním zákonem, který odpovídá čtyřicátému prvnímu verši jedenácté kapitoly Daniel, a končí paralelou k povstání Michaela v dějinách čtyřicátého pátého verše Daniel 11.

„Byla vztyčena modlářská sobota, jako byl na planině Dúra vztyčen zlatý obraz. A jako Nebúkadnesar, král babylónský, vydal nařízení, že všichni, kdo se nepokloní a nebudou tento obraz uctívat, mají být usmrceni, tak bude vydáno prohlášení, že všichni, kdo nebudou projevovat úctu nedělní instituci, budou potrestáni vězením a smrtí. Tak je sobota Hospodinova pošlapávána. Avšak Hospodin prohlásil: ‚Běda těm, kdo vydávají nespravedlivá nařízení a píší útlak, který ustanovili‘ [Izajáš 10,1]. [Sofonjáš 1,14–18; 2,1–3, citováno.]“

Ve „velkém zemětřesení“ v jedenácté kapitole Zjevení, které ve třináctém verši představuje nedělní zákon, jsou s „zemětřesením“, jež otrásá šelmou ze země ze třinácté kapitoly Zjevení, když mluví jako drak, spojeny tři symboly islámu. V desáté kapitole Izajáše je nedělní zákon znázorněn jako „nespravedlivé ustanovení“, nad nímž je vysloveno „běda“. Ve „velkém zemětřesení“ z jedenácté kapitoly Zjevení, od třináctého až do osmnáctého verše, je islám třetího běda ztotožněn se čtyřmi symboly islámu a s úderem, který zasazuje Spojeným státům při nedělním zákonu; „A v tu hodinu nastalo veliké zemětřesení,“ a „druhé běda pominulo; a aj, třetí běda přichází rychle. A sedmý anděl zatroubil“ „a národy se rozhněvaly.“

Desátá kapitola zobrazuje papežskou moc od verše čtyřicet jedna v Danieli jedenáct až k verši čtyřicet pět, kdy papežství přichází ke svému konci. Verš čtyřicet není součástí vyprávění v desáté kapitole, neboť Izajáš znázorňuje „skryté dějiny“ verše čtyřicet, když je poselství pozdního deště předkládáno odpadlé církvi, představované Achazem. Závěr jedenácté kapitoly ukazuje vysvobození z moci papežství v týchž dějinách.

A Hospodin dočista zničí záliv Egyptského moře; a svou mocnou vichřicí zamává rukou nad Řekou a udeří ji v sedmero proudů a způsobí, že ji lidé přejdou suchou nohou. A bude zde silnice pro ostatek jeho lidu, který zůstane, z Asýrie; jako tomu bylo pro Izrael v den, kdy vyšel z egyptské země. Izajáš 11,15.16.

Desátá kapitola Izajáše je vnějším a jedenáctá kapitola vnitřním aspektem týchž dějin. Vnější a vnitřní rovina jsou v Božím slově hojně zastoupeny a tyto dvě souběžné kapitoly představují varování třetího anděla, jak je podává Izajáš. Varování třetího anděla bylo pod vlivem inspirace shrnuto mnoha způsoby, avšak velmi užitečné rozčlenění varování třetího anděla spočívá v tom, že představuje události spojené s ukončením doby milosti a zároveň zdůrazňuje potřebu osobní přípravy. Desátá kapitola Izajáše jsou události a jedenáctá kapitola je příprava.

„Události související s ukončením doby milosti a dílo přípravy na dobu soužení jsou jasně předloženy. Avšak zástupy těmto důležitým pravdám nerozumějí o nic více, než kdyby jim nikdy nebyly zjeveny. Satan bdí, aby odňal každý dojem, který by je učinil moudrými ke spasení, a doba soužení je zastihne nepřipravené.“

„Když Bůh posílá lidem varování tak důležitá, že jsou zobrazena jako hlásaná svatými anděly letícími uprostřed nebe, vyžaduje od každého člověka obdařeného rozumovými schopnostmi, aby dbal tohoto poselství. Strašlivé soudy vyhlášené proti uctívání šelmy a jejího obrazu (Zjevení 14,9–11) by měly všechny vést k pilnému studiu proroctví, aby poznali, co je znamení šelmy a jak se mají vyhnout tomu, aby je přijali. Avšak masy lidu odvracejí svůj sluch od slyšení pravdy a obracejí se k bájím. Apoštol Pavel prohlásil s pohledem upřeným k posledním dnům: ‚Nebo přijde čas, kdy nezdravé učení nebudou moci snést.‘ 2 Timoteovi 4,3. Ten čas plně nastal. Zástupy nechtějí biblickou pravdu, protože zasahuje do žádostí hříšného srdce milujícího svět; a satan jim poskytuje klamy, které milují.“

„Bůh však bude mít na zemi lid, který bude zachovávat Bibli, a jediné Bibli, jako měřítko veškerého učení a základ všech reforem. Názory učených mužů, závěry vědy, vyznání víry či

rozhodnutí církevních sněmů, stejně četná a vzájemně rozporná jako církve, které zastupují, hlas většiny — ani jedno z toho, ani všechno dohromady nemá být považováno za důkaz pro nebo proti jakémukoli bodu náboženské víry. Dříve než přijmeme jakékoli učení nebo přikázání, měli bychom na jeho podporu požadovat jasné „Tak praví Hospodin“:“

„Satan se neustále snaží obracet pozornost k člověku namísto k Bohu. Vede lidi k tomu, aby vzhlíželi k biskupům, k pastorům, k profesorům teologie jako ke svým vůdcům, místo aby zkoumali Písmo a sami se z něho učili své povinnosti. Potom tím, že ovládá mysl těchto vůdců, může ovlivňovat zástupy podle své vůle.“ The Great Controversy, 594, 595.

V této studii budeme pokračovat v příštím článku.